

Spørgsmaalet falde, fordi det for Socialdemokraterne kommer an paa, at de arbejdsløse i det hele faa Adgang til at forsikre sig i Arbejdsløshedskasser, der kunne opnaa Statshjælp. Det har for os været det væsentligste, og derfor have vi ogsaa maattet resignere med Hensyn til det nævnte Spørgsmaal.

Den ærede Ordfører omtalte Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 4. Jeg vil derom sige, at hvis dette Ændringsforslag skulde medføre, at man praktiserede Bestemmelsen ud i Enkeltheder, kunde det indeholde en Fare, men efter den almindelige Affattelse, Bestemmelsen har, og efter den Omtale, den ærede Ordfører har givet af den, tror jeg dog, at der ikke foreligger en saadan Fare. Det har nemlig været Forudsætningen, og det kan jeg sige har været Tilfældet for alle Forslag, som have foreligget her i Folketinget angaaende Arbejdsløshedskasser, at man skulde søge at bygge paa den nuværende Organisationsform indenfor Fagene og saaledes søge at oprette Landskasser. Den almindelige Opfattelse har været, at man ikke burde udstykke Ordningen for meget, fordi man i en Kasse, der har til Formaal at støtte arbejdsløse, maa være i Forbindelse med saa mange som muligt Landet over for at kunne flytte Arbejdskraften. Det er altsaa Lovforslagets Hensigt, og det er udtalt saavel af den højtærede Minister baade i Udvalget og her i Tinget som af andre ærede Medlemmer. Det, gaar jeg ud fra, er Grundtanken i Forslaget, at man skal i Regelen sørge for at oprette Landskasser. Nu har den højtærede Minister ønsket en Ændring gaaende ud paa, at Kassen skal være knyttet til mindst en Landsdel. Jeg gaar ud fra, at man ikke har Lov til at forstaa dette Begreb saaledes, at der f. Eks. paa Ourø, Samsø, Amager, Lyø eller lignende smaa smukke grønne Pletter i vore Farvande skulde kunne dannes en Arbejdsløshedskasse for hver Ø for sig. Thi i saa Fald er Principet brudt alt for stærkt. Jeg opfatter det saaledes, at man ikke har villet nægte Adgang til, at man, som Ordføreren sagde, f. Eks. paa Fyn oprettede en særlig Kasse osv. Jeg gaar ud fra, at det maa opfattes saaledes, der er ikke fremkommet noget i modsat Retning, og jeg mener, det er rigtigt at slaa det fast.

Jeg omtalte under Sagens første Behandling Spørgsmaalet om det Antal Dage, hvori der skal understøttes, for at en Kasse kan faa Statens Anerkendelse. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg sige,

at Socialdemokraterne have resigneret. Men mine Erfaringer sige mig, at det vilde have været heldigt, om man fra Udvalgets og Tingets Side havde imødekommet os noget, for det vil ganske sikkert vise sig, at det høje Minimalantal af Dage, i hvilke Kasserne skulde give Understøttelse for at faa Statsanerkendelse, vil en Tid lang vanskeliggøre Oprettelsen af ny Kasser. Jeg tænker ikke alene her paa de lavest lønnede Fag eller de kvindelige Organisationer — der er jo mange Kvinder, som have en ganske ringe Løn, 1 Kr. eller 1½ Kr. om Dagen, de kunne vanskeligt afse ret meget til dette Formaal, uagtet de have Brug derfor —, der er maaske ogsaa Landarbejderorganisationer, som ville oprette saadanne Kasser, ogsaa de kunne med den ringe Fortjeneste vanskeligt faa Penge til at forsikre sig mod Arbejdsløshed, naar det siges dem paa Forhaand, at de skulde understøtte deres arbejdsløse i mindst 70 Dage. Nu foreligger der ganske vist et Ændringsforslag her, men jeg kan ikke se, at det hjælper paa Forholdet, jeg tror tværtimod, det virker i modsat Retning. Det er, som af Ordføreren sagt, Kommissionens Standpunkt, som man har ment ikke at kunne fravige, at Kasserne skulde yde de arbejdsløse en væsentlig Hjælp. Det er jeg enig i, at det skal man arbejde hen imod, men Begyndelsen er altid vanskelig, og min Erfaring gaar ud paa, at selv i Fag, hvis Udøvere ret vel kunne afse et Beløb til dette Formaal, er det dog vanskeligt at faa oprettet Arbejdsløshedskasser, fordi der altid i ethvert Fag er en Del Mennecker, som ikke have stærkest Brug for dem, det er dem, som staa i jævnt, stadigt Arbejde det meste af Aaret, og de ville altid være mindre tilbøjelige til at yde Tilskud til Arbejdsløshedskasser, som de ikke selv faa direkte Brug for. Jeg vil gøre opmærksom herpaa, det er til Dels en Gentagelse af, hvad jeg har sagt tidligere; men det er det virkelige Forhold.

Saa siger man nok, at der kan af den højtærede Minister gøres en Undtagelse, der kan af ham gives Dispensation fra Loven i Almindelighed, idet han kan give enkelte Kasser, der arbejde under vanskelige Forhold, Ret til at fastsætte 50 Dage som det Antal Dage, de skulde understøtte deres arbejdsløse, men saa kræves der til Gengæld, at Minimalunderstøttelsen skal være 75 Øre i Stedet for 50 Øre, og saa kan jeg med min bedste Villie ikke se, at det skulde være en Lettelse. 50 Øre × 70 er 35 Kr. og 75 Øre × 50 er 37 Kr.